У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-3740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. No. 186. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 7-го ЖОВТНЯ 1971 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, OCTOBER 7, 1971 Ч. 186. VOL. LXXVIII.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

Середа, 6 жовтня 1971

В АМЕРИЦІ

АДМІНІСТРАТИВНА КОМІСІЯ ПАЛАТИ РЕПРЕЗЕНТАНТІВ схвалила закон, за яким буде значно більше обмежена сума видатків на передвиборчу кампанію, ніж то пропонував Сенат минулого липня. Цим законом обмежується також розмір пожертв на передвиборчу кампанію обох великих партій, Республіканської і Демократичної. Кожна з них на підготову до виборів Президента і віцепрезидента зможе видати не більше як 12,2 мільйона долярів.

СЕКРЕТАР ВНУТРІШНІХ СПРАВ Р. МОРТОН повідомив, що відбудеться деяка переорганізація Бюра Індіянських Справ у напрямку покращання його праці та збільшення самостійницьких прав для індіян — автохтонного населення. Нещодавно президент Ричард Ніксон скритикував працю того Бюра за недієвість і бюрократичну тяганину, від якої індіяни не мають жадної користи і їхній стан не кращає.

У НЮ ЙОРКУ ЗАКІНЧИВСЯ СТРАЙК автобусних компаній, які домагалися підвищення платні та інших удогіднень. 1800 шоферів шкільних автобусів та механіків повернулись до праці. Вони перевозять денно понад 100 000 дітей до шкіл.

ЯК ПОВІДОМЛЯЮТЬ З КУБИ, в столиці країни Гавані дедалі частіше трапляються довгі перерви в подаванні електричного струму. Тоді простоюють фабрики й заводи, а у високих будинках люди „висять" у ліфтах. Такі перебої в праці електростанцій пояснюють нестачею палива для електро-ґенераторів і зужиттям самих машин-ґенераторів.

АМЕРИКАНСЬКИЙ УРЯД ЗАДОВОЛЬНИВ ПРОХАННЯ Єгипту і відклав виплату боргу єгиптянами на наступні сім років. Єгипет винен ЗСА 145 мільйонів долярів, що є для тієї країни значною сумою.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ В НЮ ЙОРКУ коротко перебувала принцеса князівства Монако в Европі Ґрейс Келлі. Вона походить із Філядельфії і раніше була видатною американською кінозіркою. Ґрейс Келлі відлетіла до Далласу на „Фестиваль квітів".

КОМІШЕНЕР НЮЙОРКСЬКОЇ ПОЛІЦІЇ Патрік Морфі запросив на працю до свого департаменту шість цивільних осіб, фахівців з ділянки кримінології, електроніки, хемічних дослідів та зв'язку з населенням. Вони мають допомогти поліції розв'язувати багато складних завдань.

КЕРІВНИК МЕТРОПОЛІТАЛЬНОГО ТРАНСПОРТУ в Ню Йорку Віллям Ронан сказав, що ціна за переїзд підземною залізницею й автобусами підвищиться до 45 чи й 50 центів в один бік, якщо не буде випущено запропонованих губернатором Н. Рокефеллером „транспортових бандів". Ті „бонди" мали б дати 2,5 більйона долярів для підтримки транспорту в Ню Йорку і збереження сучасної переїзної ціни квитка в 30 центів.

У СВІТІ

НІМЕЦЬКІ КОНСЕРВАТИСТИ ОБРАЛИ на свого голову дотеперішнього речника в парляменті, „бундестаґу", Райнера С. Барцеля. Християнсько - демократична Унія в Західній Німеччині була аж до останніх парляментарних виборів керівною урядовою партією і тепер є могутньою опозицією супроти соціялістичного уряду Віллі Брандта. Дотеперішнім головою тієї партії був кол. канцлер Курт Кізінґер, а першим головою партії був канцлер Конрад Аденауер.

ІЗРАЇЛЬ БУЦІМ-ТО МАЄ атомову зброю — появилися вістки в газеті. Вони пов'язані з вісткою, що Ізраїль продукує ракети „Єрихо" на віддаль понад 300 миль, здатні переносити вибухові „головки" вагою 500-1.000 фунтів. Тому, що продукція тих ракет дорога і продукують їх тільки по 3-6 місячно, то фахівці сумніваються, чи „виплатилось би" взагалі продукувати їх, щоб переносити ними „нормальні" динамітові набої. Фахівці переконані, що Ізраїль віддавна розпоряджає матеріялом для витворювання атомової енерґії і всилі продукувати атомові „головки" для таких своїх ракет.

ПІВДЕННО - В'ЄТНАМСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ НГУЄН ВАН ТІЄ ДУЖЕ ВДОВОЛЕНИЙ вислідами недільних президентських виборів, в яких він був одиноким кандидатом. Він твердить, що висока фреквенція виборців, які віддали виборчі картки у доказ свого довір'я до нього, Нгуєна Ван Тіє, була доказом „демократії" у Південнаму В'єтнамі. За офіційним проголошенням — голосувало 6,311.853 особи, з чого тільки 353.000 передерли свої картки на знак голосування „проти" Тіє. Чужинецькі обсерватори у Південному В'єтнамі піддають під сумнів офіційну статистику, підозріваючи пофальшування її особливо у містах, відомих із своїх опозиційних настроїв супроти теперішнього режиму.

ЕТІОПСЬКИЙ МОНАРХ ГАЙЛЕ СЕЛЯССІ ВІДЛЕТІВ на 6-тиденні відвідини до Комуністичного Китаю. Відтіль він поїде до Ірану на святкування 2.500-річних роковин заснування перської імперії за Кира Великого.

ГРЕЦЬКИЙ УРЯД НЕ ВДОВОЛЕНИЙ фактом, що американський амбасадор у Греції Генрі Таска під час свого недавнього побуту у Парижі стрінувся там з одним із лідерів протирежимної опозиції, Константином Караманлісом, який сам виїхав за кордон, не погодившись з методами правління військового уряду Ґеорґа Пападопульоса. Караманліс, безперечний антикомуніст і консерватист, користується великою повагою серед всієї демократичної опозиції. Американські ліберальні кола закидали були названому амбасадорові, що він не тримає зв'язку з грецьким суспільством, обмежуючись до контактів з урядом.

АФРИКАНСЬКІ МУРИНИ ПОДІЛЕНІ в поглядах на тактику супроти Південно - африканського Союзу, де існує режим расового поділу. Частина чорних африканських держав уважає, що зв'язки і „діялог" з тамошнім білорасистським урядом принесуть більше користи тамошнім муринським мешканцям, як бойкот. Президент Побережжя Слонової Кости заявив, що він висилає делеґацію до Південно - африканського Союзу і сам готов поїхати на розмову з прем'єром Джоном Форстером та запросити Форстера, який веде біло - расистську політику, відвідати Побережжя Слонової Кости.

През. Ніксон обмірковує із своїми дорадниками справу другої фази нової економічної програми

Вашингтон. — Президент Ніксон відбув у вівторок цього тижня зустріч із своїми економічними дорадниками для обговорення їхніх рекомендацій щодо напрямних дії у другій фазі започаткованої ними 15 серпня економічної стабілізаційної програми. Про винесені під час цієї зустрічі рішення Білий Дім не подав ніяких інформацій до преси. Роналд Л. Зіґлер, пресовий секретар Білого Дому повідомив тільки, що Президент поінформує американську націю про програму дальшої боротьби з інфляцією можливо вже з кінцем цього тижня. В зустрічі з Президентом брали участь Джордж П. Шулц — директор бюра керівництва і бюджету, Джон Б. Коннaлі — секретар скарбниці, Пол В. МекКрейкен — голова Ради економічних дорадників і Герберт Стейн — член цієї ж Ради, який очолює групу експертів, що приготовляють проєкт і пляни другої фази нової економічної програми. З дотеперішніх заяв през. Ніксона і його співробітників виходило б, що контроля над цінами і заробітними платнями буде продовжуватися також і по закінченні періоду замороження, значить після 13 листопада ц. р. з тим, що намагання припинити інфляцію будуть спрямовані головно на велику індустрію. Передбачають також деяку контролю прибутків.

Сенатор Ервін виступив проти відновлення Контрольної Ради для справ підривної діяльности

Вашингтон, Д. К. — Сенатор Сем Ервін, демократ із Північної Каролайни, виступив з критикою президента Ніксона, який дав вказівку відновити діяльність Контрольної Ради для справ підривної діяльности. Сенатор С. Ервін вважає, що така Рада не є конституційною й може узурпувати права громадян. Асистент Головного Судді Віллям Реквіст і голова Контрольної Ради Джон Мейґен виступили на захист вказівки президента Ніксона, називаючи її „справжнім вкладом у справу крайової безпеки". Така виміна протилежних думок відбулася під час засідання Сенатської Юридичної Підкомісії Розподілу Влади. Контрольна Рада для справ підривної діяльности була створена президентом Двайтом Айзенгавером в 1953 році на підставі Акту Внутрішньої Безпеки з 1950 року, за яким вимагалось реєстрації осіб, що провадять підривну діяльність супроти держави. Конґрес є за тим, щоб Акт Внутрішньої Безпеки діяв і нині, але Найвищий Суд ЗСА відкинув його як такий, що порушує п'ятий додаток до Конституції. Сенатор-демократ С. Ервін заявив, що намагання Білого Дому вдихнути нове життя в Контрольну Комісію для справ підривної діяльности є не конституційним та є також засіханням на права Конґресу. Сенатор твердив, що відновлення праці Контрольної Ради потрібне Урядові не лише, щоб перевіряти кандидатів на працю в урядових установах, а й для того, щоб взяти на облік індивідумів, причетних до різних протиестаблішментських груп і течій.

Совєтському службовикові в ОН закидають шпигунську ролю

Об'єднані Нації. — У „Ню Йорк Таймс-і" з 3-го жовтня ц.р. згадано, що американські фахівці совєтських справ утотожнили Володимира Павличенка, директора зовнішніх зв'язків у Відділі публічних інформацій в централі Об'єднаних Націй в Ню Йорку, як високого старшину шпигунської централі в Москві, ославленого „Комітету Ґосударственной Безопасности" (КҐБ). Павличенко отримує в Об'єднаних Націях річну платню 27 000 дол. Він дуже часто виїздить за кордон нібн „у справах, пов'язаних з його службовим становищем". Він прибув спершу до Об'єднаних Націй від СССР, як перекладчик і швидко був підвищуваний аж до теперішнього свого становища. Запитаний щодо тієї замітки в „НИ Таймс-і" Павличенко заявив, що той закид „наклепницький і фальшивий" та що він відмовляється далі говорити про це. Павличенка призначили недавно на асистента генерального секретаря Академії Наук СССР.

В кінці цього тижня відбудуться збори УНСоюзу в Міннеаполісі, Боффало і Філядельфії

Джерзі Ситі. — Головна канцелярія УНСоюзу інформує, що в найближчу суботу, 9-го жовтня 1971 р., в Міннеаполісі, Міннесота, відбудуться окружні організаційні збори збори Відділів УНСоюзу. Збори відбудуться в залі Українського Народного Дому при 28 Другій вулиці, Норт Іст. Початок о год. 7-ій вечором. В зборах візьмут участь головний предсідник УНС Йосип Лисогір та місцевий, головний контролер УНС д-р Михайло Данилюк.

Наступного дня, в неділю, 10-го жовтня, відбудуться подібні організаційні збори у Філядельфії та в Боффало. Збори у Філядельфії відбудуться в залі „Тризуба" при 4930-32 Норт Бродвей Ст., від 2-ої години по полудні починаючи. В зборах візьмуть участь Володимир Сохан, заступник головного предсідника, та місцеві головні контролери д-р Богдан Гнатюк і д-р Іван Скальчук та головний радний Степан Гавриш, який водночас є головою Окружного Комітету з осідком у Філядельфії.

Збори в Боффало відбудуться в Готелі Лафаєт при Лафаєт сквері о год. 4-ій по полудні. У зборах візьме участь д-р Ярослав Падох, головний секретар УНСоюзу, та обласний організатор Василь Оріховський.

В програму всіх зборів увійде інформація про сучасний стан УНСоюзу та його акції, заплянованi на ближчу і дальшу майбутність. Перед зборами головні урядовці переведуть короткий перевишкіл для організаторів членів, з метою підвищити кваліфікації союзових організаторів до рівня професійних продавців забезпечення, що УНСоюз, від ряду років, консеквентно переводить. Участь членів та широких кругів громадянства в цих зборах є не лише побажаною, але й конечною для збереження якнайтіснішого зв'язку цієї найбільшої установи із загалом української громади.

КІССІНДЖЕР ПОЛЕТИТЬ ЗНОВУ ДО ПЕКІНУ ПІДГОТОВИТИ ВІДВІДИНИ НІКСОНА

Вашингтон. — Пресовий секретар президента Ніксона Роналд Зіґлер повідомив, що спеціяльний дорадник Президента у справах міжнародної безпеки, проф. Генрі Кіссінджер, вдруге відвідає Пекін в другій половині цього місяця, щоб підготовити заповіджені відвідини туди президента Ніксона. Сам Кіссінджер відбув коротку пресову конференцію, на якій потвердив цю вістку і заявив, що він полетить у товаристві коло 10-ох вищих службовиків Білого Дому й Державного Департаменту для „конкретної підготови" відвідин президента Ніксона у Пекіні. Кіссінджер передбачує, що буде в Комуністичному Китаї чотири дні. Він має у пляні виготовити разом з комунокитайськими господарями докладний денний порядок нарад президента Ніксона з лідерами Комуністичного Китаю, тому ті відвідини Кіссінджера не будуть стосуватися тільки формальних справ, але заторкуватимуть і сутні проблеми. Кіссінджер заперечив, наче б будь-які внутрішні події в Китаї перешкоджували здійснити плян подорожі президента Ніксона. Він заявив, що самі китайські комуністи нічого про події у Китаї з останніх тижнів не сказали, а американці не запитували, бо не лицює встрявати у внутрішні справи чужої країни тим, які плянують відвідати її. Контакти між ЗСА і Комуністичним Китаєм існували весь час від перших — тоді строго засекречених відвідин — Генрі Кіссінджера у Пекіні в липні ц. р. У тих контактах — заявив Кіссінджер — підготовлювано відвідини президента Ніксона „докладно, коректно й уважливо". 18 жовтня ц. р. почнуться в Об'єднаних Націях дебати над внесками про допущення Комуністичного Китаю та про виключення чи збереження там — Вільного Китаю. Державний секретар Віллям Роджерс заявив, що подорож президента Ніксона до Комуністичного Китаю безумовно матиме вплив на голосування в Об'єднаних Націях, але не відомо, чи той вплив буде корисний чи шкідливий для успіху американської резолюції — про прийняття до ОН Комуністичного Китаю, але й збереження членства за Вільним Китаєм.

Японська королівська пара офіційно відвідує Лондон

Лондон. — Японський монарх Гірогіто прибув в минулий вівторок 5 жовтня у товаристві своєї дружини Наґако і почету до Лондону з офіційними відвідинами, першими, що їх будь-коли робив японський монарх. На летовищі зустріли їх сестра королеви, княжна Маргарита з своїм чоловіком лордом Сновденом, які товаришили гостям до спеціяльного поїзду, а на залізничій станції Вікторія у Лондоні ждали на них королева Єлисавета і прем'єр Едвард Гіт з міністром закордонних справ Алеком Гюмом та іншими достойниками. Королева Єлисавета їхала з імператором Гірогіто у відкритій кареті вулицями Лондону, обабіч яких стояли десятки тисяч англійців. Не було радісних привітальних оклику, але й не було ворожих демонстрацій, за винятком дрібних інцидентів, що їх японські гості й англійські господарі ледви чи зауважили. У деяких лондонських газетах появились листи до редакції з таврування Японії за її зрадництво в останній світовій війні. Королева Єлисавета у своєму тості на бенкеті, в якому взяло участь 170 осіб, заявила, що годі твердити, що не було минулого і що в минулому Японія і Британія були завжди приятелями, але досвід минулого диктує, щоб події з минулого більше не повторилися. Гірогіто у своєму тості не згадував минулого, а тільки говорив про конечність співпраці Британії і Японії задля миру і добробуту людства.

Сорок і сім совєтських дисидентів вимагають звільнення В. Буковського

Москва. — У поширюваному тут у відписах зверненні до уряду й партії численна група совєтських дисидентів, в тому числі також і деякі видатні науковці, виступила із протестом проти беззаконного придержування у психіятричній лікарні відомого совєтського інтелектуала й дисидента письменника Володимира К. Буковського, вимагаючи водночас із цим його негайного звільнення. З подібним клопотанням до урядових чинників звернулася також мати Буковського Ніна. Володимир Буковський був арештований 29 березня цього року, після того, як він вислав за кордон копію протестного листа проти запроторювання опозиційних до настанов і політики режиму культурних діячів й інтелектуалістів до психіятричних лікарень і використовування цього засобу для стероризування інакше думаючих людей. Арештувавши Буковського, органи КҐБ відставили його до лікарні божевільних для „обслідування його психічного стану". В цій психіятричній лікарні Буковський перебуває вже понад півроку, не зважаючи на те, що кримінальний кодекс РСФСР дозволяє притримувати підозрілі особи в передслідчому періоді тільки два місяці і лише у виняткових випадках цей реченець може бути продовжений до шести місяців. Поширюване тепер у Москві звернення до уряду в справі звільнення Буковського підписали між іншими видатні совєтські нуклеарні фізики й оборонці громадянських прав Андрей А. Сахаров та Михайло А. Леонтович, математик і поет-філософ Александер Єсснін-Вольпін — син російського поета Сергея Єсеніна, історик Петро Якір — син знищеного Сталіним в 1937 році совєтського генерала, Зінаїда Григоренко, дружина запротореного ще в 1968 році до психіятричної лікарні дисидента генерала Григоренка, Анатолій Якобсон, поет і перекладач та сорок й один інших учасників опозиційного руху.

„ЛИС МИКИТА" В НЮАРКУ, Н. ДЖ.

Нюарк. — Заходами 86-го Відділу Союзу Українок Америки й у виконанні пластового театрального Гуртка при Пластовій станиці Пассейку „Карпатські Дзвіночки" відбудеться в неділю 10 жовтня ц. р. вистава п'єси - сатири для дітей і молодих духом, створеної Іваном Франком, п. н. „Лис Микита". Буде відбуватися вистава в залі Мт. Вернон Скул при Мт. Вернон Плейс у Нюарку. Початок о год. 4-ій по полудні.

В ЙОНКЕРСІ РАДИВ 13-ИЙ ЗАГАЛЬНИЙ ЛЕМКІВСЬКИЙ З'ЇЗД

Йонкерс, Н. Й. — Минулої суботи й неділі, 2-3 жовтня, тут в Українському Домі Молоді відбувся 13-ий Загальний Лемківський З'їзд, який радив над положенням Лемківщини й над долею лемків, розпорошених по всіх закутинах світу. З'їзд відкрив голова Організації Оборони Лемківщини, проф. Іван Гвозда з Обурн, а керував ним Іван Лико, голова й секретарі Тома Боцонь і Петро Кіцак. До почесної президії запрошено д-ра Ярослава Падоха, Теодозія Вислоцького і Василя Токарського. Після відспівання національного гимну та прийняття програми нарад, керівні органи склали звіт з дворічної діяльности. Звітували голова д-р І. Гвозда, містоголови Іван Блиха та П. Добош, секретар мґр М. Дупляк, фінансовий діловод В. Майкович, скарбник М. Халупа, допомоговий діловод Юрій Ковальчик, організаційний Юліян Котляр, його заступник на Канаду Т. Гулич, адміністратор „Лемківських Вістей" Іван Лико та делегат ООЛ до Екзекутиви УККА, Іван Хомко. За Товариський Суд звітував його голова інж. Богдан Чайківський, а за Контрольну Комісію д-р Ярослав Падох, голова і члени мґр. В. Васічко й І. Полянський. На їх внесення, після дискусії, уділено абсолюторію Головній Управі ООЛ. Пізнього по полудня першого дня З'їзду перервано наради для святочної зустрічі делеґатів і гостей З'їзду з делеґатами центральних і місцевих установ та з дуже численним біля 400 осіб місцевим громадянством. З Ню Йорку на вечірній бенкет З'їзду прибув окремий автобус з членами місцевої лемківської громади. Бенкет розпочав д-р Гвозда, який представив товстмастра д-ра Ярослава Падоха й попросив місцевого пароха о. шамб. Федапа

(Продовження на стор. 3-ій)

Закінчується підготовка 50-літнього ювілею Українського Вільного Університету

Ню Йорк. — Згідно з повідомленням Ювілейного Комітету для відзначення 50-річчя Українського Вільного Університету в Ню Йорку, під головуванням д-ра Романа С. Голіята, підготовка до врочистих святкувань є в повному ході. До цього часу зголосилося ряд представників етнічних наукових інституцій, що візьмуть участь у ювілейному бенкеті та науковій конференції. Серед них є представники чеських, польських, жидівських, литовських та лотиських наукових інституцій. Уряд Західньої Німеччини, в якій має свій осідок УВУ, представлятиме один з його високих представників в Америці. Д-р Збіґнев Бжезінський, директор Інституту для Вивчення Комунізму на Колюмбійському Університеті та бувший голова Ради Плянування в Державному Департаменті, у листі до д-ра Володимира Душника, пресового та інформативного референта Ювілейного Комітету, пише: „Дуже жалую, що я не буду в силі взяти участи у цьому важному святі. Я маю бути в Европі тиждень перед цим святом і тому мій час є дуже перевантажений. Я щиро жа-

(Закінчення на стор. 4-ій)

64-ий Відділ СУА в Ню Йорку започаткував відзначування 250-річчя з дня народження Григорія Сковороди

Ню Йорк. — Двістіп'ятдесятиріччя „українського Сократа" — філософа, поета і педагога Григорія Савича Сковороди започатковано в Ню Йорку вечором присвяченим його біографії і творчості, що його влаштував місцевий 64-ий відділ Союзу Українок Америки. У програмі вечора-панелю, що відбувся в суботу 1 жовтня ц. р. в домівці Відділу у Народному Домі були доповіді: Христини Навроцької на тему „Історичне тло Сковороди", М. Савчак „Біографія філософа і Л. Волинець „Філософія творів Сковороди". Модератором панелю була Оксана Щур. У другій частині вечора відбулося обговорення біографічного роману київського письменника В. Шевчука „Григорій Сковорода". В обговоренні брали участь численно зібрані слухачі. 250-річчя з дня народження Григорія Сковороди, що припадає в 1972 році, буде відзначуване не тільки в Україні і серед української діяспори у вільному світі. У виданому вже календарі ЮНЕСКО для 1972 року визначена також і річниця „українського Сократа" — Григорія Савича Сковороди.

Українці Нюарку-Ірвінґтону величаво вшанують пам'ятні роковини

Нюарк (О. Т.) — „Справа здобуття української держави — це справа цілої нації української, а не якоїсь кляси її чи групи..." так говорив сл. пам. Головний Отаман Симон Петлюра. В ім'я тієї святої справи українського народу полягли геройською смертю 359 молодих вояків Армії УНР під містом Базаром в нерівному бою з наступаючою червоною московською армією в Україну. Для достойного відзначення 45-ї річниці смерти Головного Отамана Симона Петлюри та 50-ї річниці геройської смерти 359-ти вояків Армії УНР під Базаром, численні патріотичні організації Нюарку - Ірвінґтону покликали Діловий Комітет, який є вже в стадії закінчення підготовки до відзначення Роковин. Як вже повідомлялося, ці святкування відбудуться в неділю, дня 21-го листопада ц. р., у програмі передбачено: В передполудневих годинах в українських церквах відбудуться поминальні Богослуження. По полудні о год. 4-й в залі середньої школи при Клінтон Евеню в Ірвінґтоні відбудеться апель комбатантських і молодечих організацій, що його проведе ген. штабу генерал Петро Самутин, слово присвячене Роковинам виголосить редактор Іван Кедрин-Рудницький. Мистецьку частину програми виконають: міжнародної слави співак бандурист Володимир Луців, студіююча молодь (рецитація), дівочий хор Євшан - Зілля під диригентурою Бориса Садовського. Членство усіх національних, українських організацій Нюарку - Ірвінґтону і околиці заповідають свою численну участь. До складу ділового Комітету, покликаного Зборами Організацій, входять: сотник Юрій Кононів — голова, інж. Юрій Храневич — заступник голови, Стефанія Букшована — секретар, Володимир Мартинець — скарбник, Кость Степовий — організаційний референт, Омелян Твардовський — пресовий референт.

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $18.00, на пів року — $9.50, на 3 місяці — $5.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Блеф миролюбности

Від років Москва старається про скликання паневропейської конференції безпеки, яка ніби мала б запевнити мир Европі. Спершу сутня ціль такої конференції була ясна, коли Москва хотіла перевести її з участю тільки европейських держав: виключивши ЗСА від „внутрішніх справ Европи". Коли проти цього рішуче запротестували західні держави — вона погодилася на участь у такій конференції також Америки і Канади, як позаевропейських членів Атлантійського Союзу (НАТО). Західні держави звертали увагу на те, що немає ніякого глузду переводити конференцію безпеки при існуванні такого запального пункту в центрі Европи, як поділена Німеччина й поділений Берлін з сумнівним німецько - польським кордоном.

Але в Західній Німеччині прийшов до влади соціялістичний уряд і його канцлер Віллі Брандт підписав із ССCР „пакт безпеки", в якому стверджується непорушність усіх політичних кордонів в Европі. Віллі Брандт підписав також із Польщею договір, в якому визнав кордон на лінії Одри - Нісси. Врешті амбасадори 4-ох великодержав погодилися на деякі дрібні полегші для Західнього Берліну, лишивши поділ Німеччини та Берлін і внутрішній берлінський мур ганьби. Після того Совєти твердять, що вже цілком назрів момент для конференції безпеки.

Яка властиво ціль такої конференції? Відомо, що найбільшою загрозою для безпеки Европи і світу є 40 совєтських панцерних дивізій у Східній Німеччині, 6 дивізій у Чехо - Словаччині й совєтські війська в Польщі та на Мадярщині, не рахуючи могутніх збройних сил у межах СССР. Атлантійський Союз (НАТО) у принципі погоджується на паневропейську конференцію безпеки, але з такою конкретною ціллю, як збалянсована редукція збройних сил в Середущій Европі. Можливо, що Совєти готові відтягнути частину своїх військ з Східньої Німеччини і Чехо - Словаччини за ціну відкликання американських військ із Західньої Німеччини. Ясно, що така „заміна" була б не забезпекою миру в Европі, а збільшеною загрозою для її миру та безпеки і заохотою для совєтського агресивного імперіялізму.

Совєтам залежить не на мирі й безпеці Західньої Европи і світу, а на створення блефу про їх миролюбність та на забезпеченні собі „спини" від Заходу в їх конфлікті з комуністичним Китаєм. Але ані Европа, ані Америка не зацікавлені у такому блефі і в нових концесіях для Москви.

„Спеціяльний штемпель"

Під заголовком „Спеціяльний штемпель" московські „Известия" з вересня повідомляли, що в Болгарії, у місті Велико-Тирново на пошті кілька днів штемплювали всі листи печаткою з написом: „Велико-Тирново — Полтава". Там відбувалася Міжнародна філателістична виставка, а що болгарське місто Велико-Тирново, за свідченням „Известий" з 18-го вересня ц. р. „віддавна міцно дружить із містом Полтавою", то на штемпелі тому й з'явилася назва „Полтава". Згодом совєтська преса повідомила, що і в Полтаві „відкрилась філателістична виставка „Полтава—Велико-Тирново". Шефом виставки була „обласна організація Товариства совєтсько - болгарської дружби. На полтавській пошті Міністерство зв'язку СССР затвердило спеціяльний штемпель, присвячений виставці".

Могло б легко здатися, що все в тій малій події на своїх місцях. Насправді ж — подія не мала, і саме вона показує, що далеко не все гаразд у тій „міцній дружбі" між українським і болгарським містами. Україна споріднилася з братньою слов'янською Болгарією ще в часах княгині Ольги, уродженці Болгарії, яка в 900-му році принесла християнську віру до тоді поганського Києва. Багато першорядної ваги історичних фактів про зв'язки між Україною й Болгарією можна було б наводити. Але в нашому XX столітті йдеться про „соціялістичні дружбу між Полтавою і Велико-Тирново". Міжнародна філателістична виставка у Велико-Тирново власне й показала всю штучність так званої „соціялістичної дружби соціялістичних народів". Хоча Болгарія — сателітна країна, навіть вона має власне міністерство зв'язку. А Україна, хоч є формально державою, навіть членом - засновником ОН, не має міністерства зв'язку, не має права публікувати своїх поштових марок, і, замість формального українського уряду — Міністерство зв'язку СССР, себто Москва, затверджує штемпель-напис на пошті в Полтаві.

Можна дуже сумніватись, чи хтось із полтавців взагалі щось чув про Велико-Тирново, дармащо між ними існує „міцна соціялістична дружба". Така штемпельована дружба нічого не дає народам.

Кость В. В-рів

НА ПОРОЗІ СЬОМОГО СОБОРУ УПЦЕРКВИ В ЗСА

У нашій статті „Горі імієм серця" з приводу УІ Собору УПЦеркви в цій країні чотири роки тому (див. „Свобода" з 27 вересня 1967 р.) ми намагались проаналізувати стан життя нашої Церкви з його позитивними й від'ємними сторонами, як також кинути жмут думок про вигляди на майбутнє. Ми писали:

„Про бути чи не бути нашій Церкві, як зорганізованій у поодинокі клітини — парафії Христовій установі, буде вирішувати.. передусім те, яке буде життя в тих клітинах на місцях. Чи буде священик у парафії; чи зможе він встановити контакт і промовити до душі нового, вихованого в цілком інших обставинах покоління; чи це покоління і його нащадки будуть горнутися до своєї рідної Церкви і віри, зберігати українську мову, наші традиції.. — і, таким чином, запевнити тяглість великих надбань своїх батьків, які, почавши ось 50 літ тому своєю відданою і жертвенною працею, поклали фундамент під структуру нашої дорогої Церкви, об'єднаної сьогодні в 98 парафій у цій країні".

Говорячи про вагу і потребу для нашої Церкви мати свою „головну кватиру", якою є наш Бавнд Брук, ми звертали увагу, що такий центр зможе виконувати своє завдання „... при умові, що творить він синтезу наших вимог, потреб і можливостей; що при ньому зуртоване найкраще, що наша велика церковна громада може видати з себе; що є він ініціятором постійного діялогу між проводом і низами, між ієрархією, священством і вірними про проблеми, які лежать на умах і серцях наших громад та поодиноких людей; що є він чутливий до проблем і вимог часу!"

Доречним буде повторити ще й ось ці слова, висловлені чотири роки тому і підтверджені багато довшими роками досвіду і спостережень, а саме:

„Ми здаємо собі дуже добре справу, що це не легко осягнути. Але ми цього ніколи не осягнемо, коли й далі будемо складати, по волі чи неволі, всі справи — від найдрібніших починаючи і найповажнішими кінчаючи — на одні чи двоє плечей. А що, коли й ці плечі колись заломляться? А ми ж усі під Богом! Без більш раціонального і справедливого розподілу праці; без притягнення відповідних людей на відповідні місця; без поширення бази співробітників і дорадників; без основних змін у методі праці — з централістичної до більш демократичної; без свідомого сприяння і постійного намагання підготовляти нову зміну провідників, однаково духовних і світських; без плекання відповідної творчої атмосфери, яка б заохочувала людей брати участь, бути співтворцями, а не лише споживачами; яка б давала відвагу людям вільно висловлювати свою думку всередині, там, де вона може заважити, а не там, де вона часто - густо використовується для чужих, злобних цілей, що руйнують; і вкінці, без щирої і жертвенної підтримки цілої нашої великої родини: ієрархів, священиків, парафіяльних урядів і мирян ми далеко не зайдемо!"

Вважаємо ці думки не менш актуальними сьогодні, на порозі УІІ Собору нашої Церкви, що збігається з великим ювілеєм 50-ліття відродження Української Автокефальної П р а в ославної Церкви в Україні. Щоб краще усвідомити собі стан нашої Церкви під цю пору, спробуймо підвести загальний балянс наших успіхів і втрат, яким були записані сторінки життя нашої Церкви за останніх чотири роки, що минули від останнього Собору.

Наші втрати

До сумних утрат належить, в першу чергу, невіджалувана смерть Первоієрарха УПЦеркви в ЗСА, її довголітнього провідника, учасника і переємця світлих традицій Всеукраїнського Собору УАПЦ в Києві у 1921 році, бл. п. Блаж. Владики Митрополита Іоана. Його відхід залишив прогалину в житті цілої української спільноти, по обох боках океану, яку виповнити вже неможливо. Великою втратою була також смерть Преосв. Владики Олександра, що передчасно відійшов у вічність.

Не менш болючою, з загальноукраїнської перспективи, була смерть бл. п. проф. Івана Власовського, великого громадського і церковного діяча, автора монументального чотиритомового „Нарису історії Української Православної Церкви", що появився заходами Консисторії нашої Церкви. Такою ж була й передчасна смерть відомої української письменниці, журналістки, невтомної громадської діячки, зокрема організаторки українського православного жіноцтва, голови Об'єднання Сестрицтва УПЦеркви в цій країні, бл. п. Людмили Івченко.

Кажуть, що людина не є незамінною. Можливо. Але коли до цих болючих, великих втрат додамо ще й вісім священиків, б е з п ощадна смерть яких спорожнила і так прорідніли ряди українського духовенства, то приходимо до іншого, радше тривожного висновку, що наше суспільне життя в цілому, а церковне зокрема, стоїть на порозі тяжкої кризи провідництва.

Знайти вихід з цього важкого положення є саме одним з найважливіших завдань УІІ Собору.

Наші здобутки: на внутрішньому відтинку

За такі у першу чергу треба вважати висвячення двох єпископів нашої Церкви — Преосвященного Іова, з призначенням його, як духовного опікуна і адміністратора УПЦеркви в Південній Америці, і Преосвященного Марка, одного з чільних піонерів нашої Церкви в цій країні.

У світлі згаданих вгорі болючих втрат висвячення цих нових єпископів, на жаль, не надовго побільшило Собор Єпископів нашої Церкви. Номінування кандидатів на принаймні двох нових єпископів повинно стати одною з важливих точок Собору.

Важливим здобутком є також заснування Пасторсько-Богословських курсів УПЦ в ЗСА під досвідченим проводом проф. Пантелеймона Ковалева, колишнього ректора Богословської Академії УАПЦ в Мюнхені. Курси призначені для молоді і всіх тих, хто бажає стати в ряди духовенства, та для священиків, які бажають відсвіжити свої знання, щоб відчути нову силу в проповіді і взагалі в церковній практиці.

Собор повинен звернутися з закликом до вірних нашої Церкви, зокрема до молоді, скористати з Пастирсько-Богословських курсів і присвятити себе праці в Божому винограднику. Але самого заклику не вистачає. Проблема недостачі священичих кадрів є у нас настільки актуальною, що Собор повинен застановитися над різними альтернативами розв'язки цієї складної проблеми, включно з можливістю створення нового типу священика, т. зв. „воркінґ пріста", що вже введено в деяких американських церквах, — себто професійної, інтеліґентної особи, практикуючого християнина, що після відповідного вишколу, підготови і рукоположення у сан ієрея може виконувати священичі обов'язки, не залишаючи одночасно свого професійного становища.

Важливим позитивним явищем останніх років вважаємо також активізацію мирян, зокрема інтеліґенції, у поточному житті нашої Церкви. Хоч реалізація наміченої цілі: створення в цьому Ювілейному Році окремого товариства провідного православного активу, натрапила на деякі трудноці, віримо, що ці трудноці тимчасові і що Собор приділить також цій справі першорядного значення окрему увагу.

Наші здобутки: на зовнішньому відтинку

Вважаємо, що найбільш рухливою і успішною за останні чотири роки була у нас діяльність на зовнішньому відтинку. Сюди зараховуємо: конструктивну участь представників нашої Церкви в першому Світовому Конґресі Вільних Українців у листопаді 1967 р., як також у поточній праці Секретаріяту СКВУ; акцію представників нашої Церкви, в особі Високопреосв. Архиєпископа Мстислава, на міжнародній Конференції Прав Людини в Тегерані у квітні 1968 р., включно з виготовленням на цю конференцію спеціяльного меморіялу, в якому ґрунтовно документувалось пере-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Д-р Богдан Олесницький

ЗА ЄДНІСТЬ, ЗА ПОМІСНІСТЬ, ЗА ПАТРІЯРХАТ

(Слово на „Бенкеті, що не відбувся" в Чикаґо 3-го жовтня 1971 р.)

I

Приймаючи почесне для мене запрошення промовити до великої, а сьогодні так прикладно об'єднаної у турботах за долю і майбутність Української К а т олицької Церкви та її потоптані права, — завжди активної і повної живучости української громади Чикаґо, — я відверто заявив організаторам „Бенкету, що не відбудеться" і Свята Помісности Української Католицької Церкви, що, крім доброї волі і щирого бажання допомогти справедливій справі, у мене нема ніяких особливих мудрощів ані жадної магічної формули, що їх я зміг би привезти зі собою до Чикаґо, щоб з їх поміччю розвіяти темні хмари, які з нашої і не нашої вини зависли над нашою Церквою та її майбутнім.

Щобільше, коли я вибрався до Чикаґо, то також і на те, щоб тут дечого навчитися. Чикаґо було і є загальнознане, як місто вітрів — інколи дуже холодних і дошкульних. Та коли тепер з українського Чикаґо несподівано повіяли нові, лагідні вітри громадської злагоди, взаємної терпимости та координації зусиль для великої і доброї справи, то в мене зродилося бажання, щоб ці спасенні вітри повіяли якнайдалі, — всюди там, де живуть українські люди.

Думаю, що спокійна і розсудлива постава чикаґського громадянства та домовлення у важливих справах дальшого змагання за права і справедливість для Української Католицької Церкви, за дійсну її помісність і за патріярхальний устрій — це не тільки добре і богоугодне діло, але і ясний промінь надії, що замерехтів у темряві зневіри та одчаю, — це подих свіжого повітря в задушливій атмосфері взаємного недовір'я, підозрінь і клевети. Якраз це і є такий потрібний і направду гідний дар для великого неприсутнього тут сьогодні Гостя, Блаженнішого Верховного Архиєпископа в роковини скликаного ним ІУ Архиєпископського Синоду УКЦеркви і з нагоди „Бенкету, що не відбудеться", а не відбудеться з уваги на те, що для великого пастиря та ісповідника віри, якого зморену руку каторжника ще кілька років тому в глибокій християнській покорі цілував покійний Папа - святець Іван XXIII, сьогодні не було спромоги відвідати його власну знедолену паству.

Адже у своєму слові до Конґресу Українців Католиків у Торонто, що на ньому, на жаль, з відомих причин не довелося йому побувати, а яке було передане багатьом тисячам вірних на магнетофонній стрічці, — наш Первоієрарх пророчисто і переконливо закликав нас до рівноваги духа та тверезої і гідної постави до всіх противностей і невдач теперішньої хвилини і в повній вірі у майбутнє нашої Церкви й народу заповів дальші наполегливі змагання за помісні права УКЦеркви та її патріярхальний устрій у загальній структурі Вселенської Церкви.

Якраз два роки тому, коли з ініціятиви і під проводом Блаженнішого Верховного Архиєпископа зібрався ІУ Архиєпископський Синод УКЦеркви, здавалося, що на історичному небосхилі нарешті зійшло для нашої Церкви і народу сонце надії та рятунку, — що страдальна наша Церква, віднайшовши свою ідентичність та історичне покликання, з новим завзяттям і новою силою, під духовим проводом своїх власних Владик, — хоч би й на чужині, — буде обороняти своє існування і своє право на власний розвиток і процвітання у великому винограднику Христової Церкви. Ніхто й не сподівався, що після жахливих жертв і терпінь, що їх українські Владики - ісповідники, духовенство та миряни понесли в обороні многострадальної УКЦ на рідних землях, це право буде нам заперечене.

На жаль, так воно є, що брутальна правда старовинної приказки „Cuius regio, eius religio" і в наших модерних часах залишається наскрізь актуальною, і, що більше, з великою прикрістю спостерігаємо, що вона не без впливу і на політику Католицької Церкви, найвища адміністрація якої — із зовсім практичних причин — неоднократно оглядається більше на політичну силу, ніж на слушність і справедливість. Ми певні, що коли б у нас була дійсна політична сила, якої, до речі, в нас немає, і коли б наш народ був державним сувереном на власній землі, то цей самий кардинал, який так легкодушно заперечив права нашої Церкви на помісність і патріярхальний устрій, а Архиєпископський Синод наших Владик назвав звичайним „мітинґом" єпископів, — напевно з великим особистим респектом, на великій таці приніс би до нашого Первоієрарха декрет про Помісність УКЦ та її Патріярхат, ще й чемно, згідно із декорумом д и п ломатичної процедури, просив би, щоб цей декрет прийнято.

Та не забуваймо, що навіть у Католицькій Церкві окрім Божого є багато людського, а людська природа є не досконала і не вільна від помилок. Тому такі несправедливі для нас рішення ми повинні старатися зрозуміти і не впадати з їх приводу в одчай і зневіру. Єдино справедливі і слушні є суди Божі і ми на них сподіваємося і не втрачаємо надії, знаючи, що прийде час, коли наша священна справа і наша правда таки переможуть.

Нема сумніву, що наш остаточний успіх і наша перемога залежать також від нашої правильної постави в обличчі всіх зовнішніх і внутрішніх труднощів та перешкод і нашої наполегливої активности й розсудливого та передуманого співдіяння всіх церковних і мирянських наших чинників під розумним проводом нашого Блаженнішого Первоієрарха.

Мабуть, усі ми знаємо і дуже над тим болімо, що на шляху до осягнення історичних аспірацій нашої Церкви стала не тільки політична дисконьюнктура і свіжа промосковська концепція дипломатичних кол Ватикану, на які, до речі, при нашому сьогоднішньому міжнародному становищі ми не маємо майже ніякого впливу, але що виникнули теж наші внутрішні недоречні труднощі та перипетії, і то з кругів наших високих церковних достойників, що мотивів і спонук їхнього особливого становища і щонайменше дивного поступовання ми не тільки не розуміємо, але навіть зовсім їх не знаємо. Щобільше, в народі могло витворитися враження, що наша церковна Ієрархія в ЗСА відмежувалася від акції Блаженнішого Первоієрарха, так, наче б помісність УКЦ це його особиста справа, а не слушна вимога та історичне право нашої страдальної Церкви, за якою одностайно і з повною рішучістю повинні стати всі наші Владики.

У висліді в нашому церковному житті постала жалюгідна, наснажена емоціями, інколи навіть експльозивна ситуація, яка не є корисною для нашої Церкви та її дальшого розвитку, але без сумніву є для Неї дуже шкідливою і небезпечною. В загальному нарід знає і відчуває, за ким правда і справедливість і на всі лади заявляється за особою Блаженнішого Верховного Архиєпископа та його невтомною, простолінійною боротьбою за помісні права та патріярхальний устрій УКЦеркви, не зважаючи на те, що його слушні вимоги завели його в неласку впливових ватиканських політиків.

Становище Блаженнішого у Ватикані та надія на остаточний успіх його заходів і клопотань були б кращі, коли б, як йому дехто докоряє, він не виступав у нашій справі „Uno Solo", але коли б за ним плече-об-плече стояли всі наші Владики та підчинене їм духовенство. На жаль, так воно не є — і в цьому чи не вся трагедія і суть лиха, а також наша власна причина в тому, що українська рація так низько стоїть у Ватикані, а „divide et impera" залишається вигідною методою Конґреґації для Східніх Церков, з допомогою якої вона продовжує керувати справами УКЦ.

А втім, ніде правди діти, без волі і бажання наших Владик і без прихильної постави загалу нашого духовенства, справа структуральних змін в УКЦ та її піднесення до патріярхального устрою неможливі до здійснення — і це є твердий реальний факт, який потрібно взяти до уваги в міркуваннях на тему дальшої акції за права і долю нашої Церкви.

Може і задля цього, не зважаючи на всі прикрі, нещасні події останніх двох років, які викликали нестерпну атмосферу та створили глибоку прірву між деякими нашими Владиками і вели-

(Продовження на стор. 4-ій)

Д-р Михайло Кушнір

ПОРЯДКУВАННЯ МИСЛЕННЯ

(4)

Багато християн слушно підкреслюють, що екзистенціялісти не є матеріялістами, але ані цього факту, ані релігійної атмосфери зовсім не вистачає, щоб порівнювати екзистенціялізм із християнством. Довкола сатани теж існує „релігійна" атмосфера, він є духом, засяг його діяльности виключно духовий. — Екзистенціялізм пояснюють деколи сучасними умовинами життя, сповненого неспокою, почуття вини й ніщотности. Примітивна людина мусіла постійно діяти в своїй обороні, щоб втриматися при житті. Страх, стан напруження продукував адреналіну, нерви й м'язи зуживали її в дії. Сучасна людина живе в постійному напруженні, спричиненому непевністю, загрозою війни, а передусім гамором і механізацією; не знаючи як звільнити напруження, намагається його в собі приглушити або принаймні схопити в слова ,витлумачити. Сартр говорить про nausée, Гайдеґер уживає слова Angst — але жадне окреслення і порівняння з морською хворобою не помагає розлюзнити напруження.

Виповіді екзистенціялістів деколи виказують збіжність з теоріями св. Томи, якого речення "Creatura est tenebra inquantum est ex nihilo" можна було б з у с п і х ом приписати Гайдеґерові, а твердження, що не можна говорити про есенцію, про істоту речі, якщо не закладається, що вона була сотворена — спільне Сартрові й Аквінатові. Сатр с л у ш н о критикує брак логіки атеїзму XVIII стол., який відкидав поняття створення, але затримував поняття природи речей. Немає людської природи, бо немає Бога, який мав би її концепцію, — пише Сатр, вважаючи, що є неможливістю і абсурдом уявляти собі, що щось могло б посідати природу, есенцію, яка виходить поза індивідуальність даної особи, поскільки не є створене, себто поскільки не є концепцією Бога, втіленого в окремих осіб.

„Мода" на екзистенціялізм, яка вибухла по другій світовій війні, здається, проминає, але екзистенціялізм залишається важливою думковою течією наших часів.

Логічний позитивізм

Коли фізика Нютона і геометрія Евкліда виявилися надто обережними, деякі намагалися викинути на сміття разом з ними і логіку Арістотеля. Середньовічна філософія зустрічала подібні проблеми змін, але тоді „закони", що відносилися до фізичних явищ, мали гіпотетичний характер. Наприклад, св. Тома з Аквіну вважав астрономію Птоломея не останнім словом, а практичною гіпотезею, яка непогано тлумачила спостерігані явища і яка могла б згодом поступитися іншій гіпотезі, що дає повніші витлумачення. Таке становище, в світі сучасного знання, дуже промовляє до здорового розсудку, але його не піддержує логічний позитивізм.

Відень був центром, що згромадив багатьох жидівських мислителів (М о р і ц Шлік, Рудольф К а р п а н, Ганс Райхенбах, Ф р і д р і х Вайсман, Отто Нойрат, Філіп Франк), які потім втекли від гітлерівського терору до ЗСА і Англії, де спокійно могли віддатися своїм скомплікованим д и с кусіям. Погляди логічних позитивістів відзначаються незвичайно швидким темпом змін, тому їх противники зустрічаються постійно з закидом, що непотрібно атакують їх покинуті твердження. Незвичайно широка література відзначається такою скомплікованою фаховістю, що ляїкам важко її читати. Є в ній незвичайне огірчення, а також гострота контроверсії, що в давніх віках характеризувало теологічні диспути. З уваги на свої глибокі анімозії до інших напрямків, цей рух вважають деколи сектантським. Його логіка відбігає від традиційної Арістотелевої, що закладає тяглість у природі. Можна було б сказати образово, що згідної з логікою стоїків, Вілляма Оккема і сучасних позитивістів, Ахілл ніколи не дожене черепахи. Але всі знаємо, що в практиці Ахілл легко переганяє черепаху. Отже, нічого дивного, що логіка типу staccato, яка ділить час і простір на точки, між якими немає „проходу", кінчиться скептицизмом.

Ознакою логічного позитивізму є скрупульозна аналіза мови, навіть обожування слів, яким приписують Божі прикмети. Проте, прив'язуючи велику вагу до прецизії слів, Карнап і інші зробили людському мисленню велику прислугу. Деякі твердять, наприклад, що велика баталія Лютера виникла звідти, що католики і протестанти про що інше говорили, що інше мали на думці, і що історія пішла б іншим шляхом, якби у тих диспутах брав участь логік-лінґвіст. Так чи інакше твори і дискусії причинилися до висвітлення б а ґ а т ь ох думкових пасток, у які філософи раз-у-раз впадають. І тут лежить велика заслуга логічного позитивізму, хоча формалістика, що в и м агає мета-мови, мета-математики і мета-логіки, є властиво поза засягом розумування звичайних смертельників.

Сучасний професор філософії був би вельми зачудований, коли б учні питали його, як Сократа чи Платона, про вказівки стосовно поточного життя. Ф і л о соф тільки інтерпретує Декарта чи Канта, але не достосовує свого життя до їх доктрин. Кожне покоління філософів устійнює засади гри, проводить життя на ревізії тих засад і залишає в спадщині томи, над якими наступне покоління дискутує. В міжчасі непокликані популяризатори знання з великою поквапністю переформовують наукові та думкові гіпотези в сенсаційні наголовки в часописах і з поважної дискусії над філософією теорії релятивности Айнштайна і над підсвідомістю Фройда випливають н е п о в а ж н і ствердження, що не існує жадної моральности, і що людина взагалі не відповідає за свої дії. Ляїкам незвичайно важко визнатися в цій плутанині й відрізнити зерно від полови.

Пізнання поверхових зарисів різних сучасних напрямків штовхає деяких читачів до шукання зарису „правдивої філософії". Світло правди це не є щось, що бачиться, але щось, завдяки чому можна оглядати дійсність. Треба ясно здати собі справу з того, що коли маємо діло з кількома суперечними логіками, то це тому, що філософи, які послуговуються окремими логічними системами, стартують до своєї пізнавчої мандрівки з різних точок. Арістотель починає від предмету і робить висновки на тему його властивостей і поведінки. Позитивісти починають від подій, а радше від ствердження фактів. Марксисти від суспільства, екзистенціялісти — від індивідуального і неповторного досвіду та пережиття. Кожна з тих точок виходу має свої прикмети, під умовою, що вона не трактується як єдиноможлива. А дивлячись на філософічні напрямки з певної перспективи, можна ствердити, що вони не раз доповнюються і що їх роля незвичайно пожиточна, коли вони не намагаються приписувати при твердженні, що їх погляд охоплює цілість справи, а не тільки її частину.

Найбільш розповсюджені серед інтелектуалістів напрямки, екзистенціялізм і логічний позитивізм, вважають

(Закінчення на стор. 3-ій.)

НА ПОРОЗІ СЬОМОГО СОБОРУ УПЦЕРКВИ В ЗСА

(Продовження зі стор. 2-ої)

слідування УПЦеркви в Україні і заперечування інших прав людини на Батьківщині; затіснення співпраці з УАПЦерквою в Европі, що наступило головно внаслідок оцолення тієї Церкви, після смерти бл. п. Владики Митрополита Ніканора, Владикою Митрополитом Мстиславом; успішна протидія на диверсійні намагання т. зв. Американської Православної Церкви, як також Московської Патріярхії, підточити єдність нашої Церкви; нав'язання ділових контактів з Царгородською Патріярхією, які привели до недавньої, наскрізь корисної зустрічі нашого Владики Мстислава з Вселенським Патріярхом Атанагорасом І.

Віримо, що цій останній події, яка відкриває нові перспективи для цілої Української Православної Церкви в діяспорі, Сьомий Собор приділить належну увагу.

Взаємовідносини з УКЦерквою

До категорії „здобутків" хотілось би також зарахувати унормування відносин з братньою нам Українською Католицькою Церквою. До цього в якійсь мірі спричинилась присутність, хоч у приватному характері, Владики Мстислава, як спостерігача на Ватиканському Соборі в 1963 р. За тим ішли: 1) обмін різдвяними привітаннями між Верховним Архиєпископом Кардиналом Сліпим і бл. п. Блаж. Владикою Митрополитом Іоаном у січні 1966 р.; 2) „Привіт православним" від Єпископського Синоду УКЦеркви з нагоди закінчення Другого Ватиканського Вселенського Собору, вміщений в книзі І-ій 1966 р. „Благовісника", офіціозу Верховного Архиєпископа. В цьому „Привіті" м. ін., просилося про „Ваші святі молитви до Всевишнього" та закликалось „поличити взаємні прикрі спомини історії обидвох наших українських Церков і в новому, екуменічному дусі явно започаткувати нову добу наших взаємовідносин у правдивій християнській любові і щирому братерстві"; і врешті 3) відвідини Кардиналом Сліпим Осередку нашої Церкви в С. Бавнд Бруку, що відбулися 6 серпня 1968 р., на запрошення бл. п. Владики Митрополита Іоана.

Ми, православні українці, щиро вітали ці відрадні явища „прочищення атмосфери" між братами. Ми готові до зближення з кожною християнською громадою, що Боже ставить вище від дочасного. Але лише і тільки до зближення та чесної співпраці, зокрема в справі рятування всієї Христової Громади в світі. До такої співпраці й зближення бажаємо в першу чергу дійти з українськими католиками, свідомі, що в сучасну трагічну добу життя нашого народу на Батьківщині цього вимагає наш найближчий ближній — многострадальний український нарід.

В такому дусі ми також співчували ідеї оформлення УКЦеркви в системі окремого Патріярхату — ідеї, що стала вже власністю якнайширшого загалу вірних цієї Церкви. Зрозуміло, що концепція „Києво - Галицького Патріярхату", як єдиного релігійно - духового проводу всього українського народу, яку дехто з визначних українських католицьких діячів висовував у своїх писаннях і меморіялах, насторожила православних українців і викликала критичні виступи. Також ми переконані, що аргументування потреби надання УКЦеркві патріяршого устрою м. і. тим, що, мовляв, такий устрій може довести до приєднання під омофор Католицької Церкви православних українців, належить до категорії не дуже чесних обіцянок, хто б їх не робив.

Ми можемо зрозуміти, що в гарячі захоплення ідеєю-мрією та в світлі рішучої опозиції, а той зневажливого ставлення Ватикану до справи створення українського католицького патріярхату наші брати-католики в своїх проханнях до Римської Курії допустились деяких зловживань, щоб таки „переконати" Римську Курію . . .

Одначе, куди більшою колодою на шляху до братнього діялогу вважаємо Слово Кардинала Сліпого, записане на магнітофонній стрічці і проголошене на Конгресі Братства Українців Католиків Канади в Торонто 4-го липня ц. р. (див. „Свободу" з 14 липня 1971 р.). В цьому Слові немає й сліду з „Привіту православним" з 1966 р., про який була мова вгорі. Замість запевнення і прохання „спільних молитов вірних обидвох наших Церков", читаємо про одну Церкву, поза якою „немає спасіння".

Звичайно, що вільно Первоієрархові УКЦеркви говорити до своїх вірних так, як він собі цього бажає або вважає за потрібне, але чи такі слова приносять користь „діялогові між братами" — треба сумніватися. Ця справа не може оминути уваги учасників VII Собору.

Ювілей зобов'язує

Ми вже згадували на початку цієї статті, що цьогорічний Собор УПЦеркви збирається в особливих обставинах, бо радитиме він в атмосфері 50-ліття відродження УАПЦ в Києві у 1921 році. Гідне відзначення цієї епохальної річниці в історії українського народу і його Православної Церкви вимагає від всіх учасників Собору, однаково єпископів, священиків і мирян, докласти всіх зусиль для осягнення високого ідеалу: об'єднання всіх православних українців в одній автокефальній УП-Церкві, під одним духовним проводом, з належним собі гідним місцем в лоні Вселенського Православ'я.

На підставі всіх ознак, зокрема виповідження війни Українській Церкві Московською Патріярхією, не залишається ніякого сумніву, що від вирішення цієї преважливої справи залежатиме майбутній ріст нашої Церкви в діяспорі.

Нехай Господнє Вічне Світло Істини, Любови і Добра могутньо просвітиться над Собором, щоб він переміг усі труднощі і виніс такі постанови, що будуть Богові на втіху, а нашій Церкві і Народові на користь.

В ЙОНКЕРСІ РАДИВ 13-ИЙ ЗАГАЛЬНИЙ ЛЕМКІВСЬКИЙ З'ЇЗД

(Закінчення з 1-ої стор.)

відмовити молитву. У вступній промові д-р Падох, нав'язуючи до особливо важкої долі, яка зустріла Лемківщину внаслідок порозуміння двох відвічних ворогів України, згадав, що обов'язок всієї української громади, зокрема ж на еміграції, боротися за поворот Лемківщини до свого українського материка. Усвідомлення своєї суспільности та чужого окруження про вагу лемківської справи й організація справжньої оборони Лемківщини, за словами промовця, є головним завданням лемківських організацій і їх з'їздів та зустрічей з громадянством. З нагоди З'їзду усно вітали ООЛ інж. М. Семанишин від УККА, дир. Іван Винник від Організацій Визвольного Фронту, мін. Юліян Ревай від організацій Закарпаття та від Українського Інституту Америки, Іван Хома від Об'єднання кол. Вояків УПА та ред. Василь Качмар від Товариства Допомоги Українцям в Польщі. Крім цих привітів, письмові привіти наспіли від НТШ, Товариства Укр. Інженерів, „Прологу", „Бойківщини" посадника м. Ст. Кетрин і ін. численних установ і громадян. Вітальну телеграму прислав прем'єр Канади Трудо. Від Українського Народного Союзу вітав З'їзд його головний секретар д-р Я. Падох, а від Українського Робітничого Союзу п. Теодозій Вислоцький. В почесній президії бенкету засідали, крім названих, члени президії ООЛ проф. д-р В. Ленцик, представник Музею в Стемфорді, о. Крегель з Колонії, бувший голова ООЛ Юліян Котляр, представник СУМА Мирослав Климко, представник був. Вояків УПА Микола Сидор і інж. Іван Феш, який щойно прибув з Польщі і в клясичному, лемківському говорі закликав приявних до допомоги Лемківщині і лемкам у Польщі.

В мистецьку програму бенкету ввійшли танці і хорові продукції мистецької групи „Дунай" зі Ст. Кетринс, Канада, під орудою хореографа Ореста Самця та мистецьким керівництвом Наді Павлович. Виступи цієї групи прийняла публіка з винятковим теплом і вповні заслужено. Виступала також оркестра Івана Гоча з Торонто, рецитаторка Оля Шкафаровська і сумівська танцювальна дитяча група з Йонкерсу під орудою п. Уздейчука. Бенкет закінчився роздачею похвальних грамот заслуженим членам О.О.Л. та молитвою о. Романа Білецького, після чого відбувалася забава. Наступного дня продовжувався З'їзд звітами поодиноких Відділів О.О.Л., статутовими справами, дискусіями над майбутньою працею О.О.Л. та вибором нових органів цієї лемківської централі. Головою обрано вдруге проф. Івана Гвозду, містоголовами Івана Хомка і Т. Гулича, секретарем мгра М. Дупляка, фінансовим секретарем В. Майковича, його асистентами П. Гарайду і С. Бабяка, членами Управи: Анну Глива, інж. Б. Чайковського, В. Дзюбу, С. Дудру, Ю. Ковальчика, М. Федака, І. Оленича і А. Хорвата. Діловодами обрано: організаційними І. Хомка, М. Шубяка і І. Пінчака (на Канаду), допомоговими: Ю. Котляра, М. Халупу і Д. Чабана (на Канаду), культурно-освітніми Т. Гулича і І. Блиху, музейно-архівними М. Дупляка, В. Гливу і М. Фарбанця, дослідно-публікаційним д-ра І. Гвозду, адміністратором „Лемківських Вістей" П. Добоша. До Контрольної Комісії обрано на голову Івана Лика та на членів Д. Кулика і мгра В. Васічка. До Товариського Суду обрано на голову д-ра Ярослава Падоха, а на членів М. Кавчака і Д. Барну.

З МОСКОВСЬКОЇ „ПРАВДИ"

Московська „Правда" з 29 вересня сповістила, що „фахівці Інституту ім. Потебні розпочали складати словник творів Тараса Шевченка, написаних російською мовою. Автори словника використовують повісті, поетичні і драматичні твори великого Кобзаря". У вістці під наг. „Сто тисяч слів" згадано й про іншу, важливу працю: „Лексикографи закінчили підготову літературних довідників під назвою „Пам'ятки української мови". Вийшла в світ перша книжка десятитомника, в якому пояснюються значення понад 100 000 українських слів".

ХАРКІВСЬКИЙ ВУГІЛЬ

„В районі Барвінкового на Харківщині українські геологи знайшли великі запаси бурого камінного вугілля", інформували московські „Ізвестія" ч. 230/1971. На базі того палива буде збудована потужна електрична станція, бо промислова Харківщина відчуває велику нестачу електричного струму. „Харківський відділ Всесоюзного Проєктного Інституту, сказано в „Ізвестіях", почав опрацьовувати рекомендації для будови потужної електростанції на тому вугіллі". Буре вугілля — одно з найгірших якостево.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ, БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ, ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ, А ПРОСВІТА — ЦЕ СИЛА.

З перебування членів Екзекутиви УНС у Денвері

До попереднього звіту про перебування членів Екзекутиви УНС з нагоди конвенції Крайового Братського Конгресу слід додати, що в концерті, який влаштував Відділ ООЧСУ для відзначення сторічних роковин з дня народження Л. Українки, виступав також д-р І. Овечко зі зверненням до денверської громади у справі активізації в громадській праці, а зокрема зі закликом належно відзначити 50-річчя унікальної високої школи — Українського Вільного Університету. З активности членів Екзекутиви в українській місцевій громаді треба відмітити зустріч головного секретаря УНС й водночас пластового сеніора, д-ра Ярослава Падоха з місцевими друзями - сеніорами, яка відбулася в суботу, 25-го вересня, після згаданого концерту. Зустріч відбулася в Пласт. Домі. Нею проводили голова місцевого Осередку Праці Пластового Сеніорату пл. сен. Маріян Маренін та станичний місцевої Пластової Станиці пл. сен. Іван Костюк. Названі пластуни - сеніори та пл. сен. Любомир Колтунюк, пл. сен. Богдан Федущак і інші поінформували гостя про місцеву пластову працю, проблеми у спільно обговорювали питання, які слід підняти на недалеких з'їздах, світовому і крайовому, Пластового Сеніорату, що відбудуться в Боффало в днях 9, 10 і 11 жовтня ц. року.

ПОРЯДНУВАННЯ МИСЛЕННЯ

(Продовження зі стор. 2-ої)

часто двома протиставними бігунами. Однак, на здоровий розум, коли трактувати кожний із них як половину, як тільки один бік тієї самої медалі — обидва разом творять зовсім гармонійну цілість, небагато відрізняючись від традиційної філософії св. Томи. Чому ж тоді філософи не погодяться на тій площині? Тому, що кожний з них, як і кожний з нас, заки почне розумувати, приймає якусь поставу супроти світу, наприклад, негативну чи войовничу, чи сповнену пошани. Св. Тома вважав себе створінням, усі обсервовані факти і переживані явища й факти були для нього джерелом радости й зачудування, а існування, в протиставленні до не-буття, становило вираз ласкавости і любови Сотворителя.

Людині, яка не визнає себе створінням, завжди видається, що в її житті все повинно укладатися інакше, навіть свій насущний хліб приймає з нехіттю. Вона вважає себе наймудрішою, все знає найліпше. Вона має ту саму гордість, що спричинила упадок зарані її історії. І ця постава — очевидно не розпізнана, не названа на ім'я — унеможливлює людям не тільки погодження, але навіть знайдення площини для дискусії.

(Кінець).

ПОДЯКА

З волі Всевишнього дня 14-го вересня 1971 року відійшов від нас у Вічність наш Найдорожчий, повіки Незабутній МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, ЗЯТЬ, ШВАГЕР

бл. п. Мгр Богословії СЕМЕН ДАНИЛОВИЧ ВЕРЕМЧУК

Прибиті безмежним горем складаємо нашу щиру подяку:

Випреп. Отцям: о. Прот. П. Фальковi, о. д-рові С. Гаюкові, о. Прот. Селешині, о. Прот. Кудановичеві за уділення Святих Тайн, о. Прот. Шпаченкові, о. Прот. Новицькому, о. Прот. Глащькому, о. Прот. Земляченкові, о. д-рові Івахові, о. Протодияконові Кривиху за Святі Служби Божі і молитви.

Щира подяка Членам хору, що так численно прийшли попрощати свого бувш. Диригента співами і квітами.

Сердечна подяка п. Диригентові Анатолію Останчукові.

Найщиріша подяка п. Диригентові і Хористам в Бавнд Бруку.

Особлива подяка Парафіяльній Раді за співчуття і прегарні квіти.

Щира подяка Високодостойному п. професорові Паливоді за щирі співчуття і прощальні слова.

Щира і глибока подяка Сестрицям в Бавнд Бруку, що так сердечно відкликнулись на наше невимовне горе.

Сердечно дякуємо всім нашим Рідним, Приятелям, Знайомим, Парафіянам, які попрощали Покійного Молитвами, квітами, пожертвами на Служби Божі та на добродійні цілі, як також за співчуття, що їх висловили особисто чи письменно.

Горем прибиті:

дружина КАТЕРИНА ВЕРЕМЧУК

Діти, внуки та близька і дальша Родина

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього, після довгої і важкої недуги відійшла у Вічність в дні 19-го серпня 1971 р. в Ірвінгтоні, Н. Дж. наша Найдорожча МАМА, БАБУСЯ і СЕСТРА

бл. п. ЮЛІЯ КЛИМ

Крізь біль великої і невіджалуваної втрати згадуємо з глибокою вдячністю всіх Людей Доброї Волі, які спішили з допомогою нашій Мамі під час її затяжної недуги, чи віддали їй останню прислугу і пошану.

Сердечно дякуємо Впр. о. С. Іваночкові за відвідини Хворої в лічниці і дома та за уділення Найсвятіших Тайн, як теж за всі похоронні відправи.

Наша сердечна подяка всім Лікарям, які віддано й щиро, не жаліючи труду, ні часу, несли фахову й моральну допомогу Хворій в лікарнях і дома, а саме: Вп. д-рові В. Гукові, д-рові Ю. Стефанівському, д-рові В. Станецькому та лікарям в Джеферсон-лікарні у Філядельфії: д-рові В. Гольдбургові і д-рові Г. Креймерові.

Зокрема висловлюємо нашу найсердечнішу подяку ВШ. Паням: д-рові Любі Стефанівській та д-рові Ірені Терлецькій за численні безкорисні фахові прислуги й поради та за велику моральну й приятельську піддержку в наших найважчих хвилинах.

За відвідини Хворої і вияв особливих їй прислуг і допомоги нам складаємо найсердечнішу подяку нашим Приятелям і Знайомим, а зокрема: ВП. п-ству В. Н. Бакун, І. Е. Башляк, Р. Н. Богатюк, П. Т. Богданським, В. Д. Будним, п-ні І. Гайдучок, п-ні О. Головецькій, п-ству Л. А. Гусак, М. Ю. Добош, п-і Н. Кизимі, п-ству Ю. І. Кононів, п. Д. Кордубі, п-ству Ф. А. Луцишин, п-і Н. Мечник, п-і М. Наорлевич, п-ству В. Н. Пелех, п. Б. Процюкові, п-і В. Федів, п-і І. Федів, п-і А. Хомовій п-ству Я. О. Чипак, п-ству В. Е. Шмирка, п-і Н. Щербак і п-і Л. Янів-Фонтана.

Особливо щиро й сердечно дякуємо ВШ. паням О. Мусаковській і Т. Богданській за неждані, глибоко зворушливі прощальні промови, за спів мужеського хору при церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку під керуванням диригента п. М. Добоша та за відмовлення вервички Членкинями Марійської Дружини Пань — над домовиною нашої Найдорожчої Мами в час Панахиди.

Щиро дякуємо Організаціям і поодиноким Особам за квіти й пожертви на Служби Божі й добродійні цілі та за вислови співчуття.

Наше щире спасибі Усім за участь в похоронах, як теж зокрема сердечно дякуємо ВШ. Паням Марійської Дружини за приготування післяпохоронної перекуски.

Вкінці дякуємо похоронному заведенню Литвин-Литвин за зразкове переведення похорону.

У сороковий день смерти нашої Найдорожчої Мами відправилися в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку й в катедрі Непорочного Зачаття у Філядельфії Заупокійні Служби Божі і Панахиди. Сердечно дякуємо Впр. Отцям та Усім, що приєдналися в цих днях до наших молитов.

Доньки — ГАЛЯ і ОКСАНА та РОДИНА

Ділимося сумною вісткою з нашим Членством і Знайомими, що дня 3-го жовтня 1971 року відійшов у Вічність на 54-му році життя

бл. п. ІВАН ГОЛОД

Покійний народився в с. Пуків, пов. Рогатин, Україна. В Україні залишив дружину, 2 дітей і внуків.

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 8-го жовтня 1971 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми, 129 Схід 7-ма вул. в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 9-го жовтня 1971 року о год. 9:30 ранку з церкви св. Юра, на цвинтар.

Родині Покійного висловлюємо щире співчуття.

Хай Йому земля, прибраної Батьківщини, буде легкою.

УПРАВА 2-го ВІДДІЛУ ООЧСУ, НЮ ЙОРК

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ НЕСПОДІВАНОЇ СМЕРТИ нашого Незабутнього МУЖА, БАТЬКА, ДІДУНЯ і БРАТА

бл. п. ЛЮБОМИРА САВОЙКИ

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА

в УКРАЇНСЬКІЙ КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ в МАГАНОЙ СИТІ в ЧЕТВЕР, 7-го ЖОВТНЯ 1971 р. та

в СУБОТУ, 9-го ЖОВТНЯ 1971 р. о год. 8-ій ранку в Українській Католицькій Церкві св. ІВ. ХРЕСТИТЕЛЯ в НЮАРКУ, Н. Дж.

Приятелів і Знайомих просимо про молитви за спокій Його Душі.

РОДИНА

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями, Знайомими, що у вівторок, 14-го вересня 1971 року, в день своїх уродин ненадійно упокоївся в Бозі, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, на розрив серця, мій Дорогий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, ЗЯТЬ і ШВАГЕР

бл. п. СЕМЕН ДАНИЛОВИЧ ВЕРЕМЧУК

МАГІСТЕР ТЕОЛЬОГІЇ

народжений на Волині, с. Секонь, пов. Ковель.

довголітній урядник Варшавської Православної Консисторії, як бухгальтер Еміритальної каси, та Митрополичий Дяк-Диригент, а також викладач в Духовній Православній Варшавській Семінарії.

Прибувши до Америки 15 років був як Дяк-Диригент в Українській Православній Церкві в Бофало.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в м. Бофало в суботу, 18 вересня 1971 р. в Православній Церкві св. Тройці, а відтак Тіло Покійного було перевезено на Православний Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж., де було поховано 20 вересня 1971 р.

В невимовному горі:

дружина — КАТЕРИНА ВЕРЕМЧУК

донька — МИЛОСЛАВА з чоловіком ПАВЛОМ ОПАНАЩУКОМ та 3 внуків

теща — вдова Прот. о. ОЛЕКСІЯ — ШУМСЬКА ЕВГЕНІЯ

шваґрі: Прот. о. НИКОЛАЙ ШУМСЬКИЙ з родиною

Прот. о. КІРИЛЛ ШУМСЬКИЙ з родиною

Прот. о. БОРИС ШУМСЬКИЙ з родиною, Волинь

Прот. о. СЕРГІЙ ШУМСЬКИЙ з родиною, Австралія

МИХАЙЛО ШУМСЬКИЙ з дружиною, Бофало

шваґерка — ЕЛИЗАВЕТА СЛОМІНСЬКА

та близька Родина в Америці, в Україні та Польщі

ЗА ЄДНІСТЬ, ЗА ПОМІСНІСТЬ, ЗА ПАТРІЯРХАТ

(Продовження зі стор. 2-ої)

кою частиною їх духовної пастви — треба, хоч і як воно трудно, обережно і без презирства та ремствування прийняти їх недавні заяви про прихильне становище до справи Помісности УКЦ та її патріярхального устрою і не відкидати можливости їх остаточної співдії з Блаженнішим Первоієрархом нашої Церкви. Справи зговорення церковних достойників і наладнання їх поглядових та особистих непорозумінь і недоладок дуже складні і делікатні, — і всякі настирливі поради, хоч і як ідейно мотивованої, пастви її пастирям могли б, замість допомогти, справам тим зашкодити.

Наша зрівноважена, спокійна і передумана, а все таки активна постава до справ нашої Церкви і її майбутньої долі на рідних землях та у вільному світі не сміє означати нашого відступлення від принципів помісности та патріярхального устрою УКЦ, що їх ще на Вселенському Соборі Другому видвигнув Блаженніший Верховний Архиєпископ, і ми надалі повинні давати йому нашу повну моральну та матеріяльну піддержку.

Що більше, також у низовій площині церковного і громадського життя нам не треба розбігатись, взаємно себе поборювати та підозрівати в нещирості наших заяв про відданість великій справі, але слід нарешті зговоритися, дійти до порозуміння та об'єднати всі наші сили у спільному, конструктивному змаганні за правду та справедливість для нашої Церкви.

(Закінчення буде)

Закінчується підготовка 50-літнього ювілею УВУ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

лію цього, бо я маю сильне та зобов'язуюче зацікавлення в будуччині українського народу. Це є мій погляд, що в грядучих роках національна проблема в СССР стане безумовно гострим політичним питанням. Ці питання поглиблюють мій жаль, що я не зможу брати участи в надходячому ювілею Українського Вільного Університету..." 81-літній проф. Оскар Галєцький, один з найвизначніших сучасних польських істориків, пише: „Буду старатися прибути на короткий час на наукову конференцію професорів і студентів, бо я є глибоко зацікавлений в подивугідній діяльності Українського Вільного Університету. Прошу прислати мені програму наукової конференції та студентського панелю, щоб я міг вибрати якусь вчасну годину дня"...

Наукова Конференція

Д-р Петро Гой із Сити коледжу, голова Наукової конференції, повідомляє, що понад 60 українських науковців з ЗСА й Канади зголосили свої доповіді на науковій конференції, що відбуватиметься в суботу й неділю, 23-го і 24-го жовтня ц.р. в Українському Інституті Америки. Конференція буде поділена на секції, що обніматимуть такі теми, як мовознавство, економія, бібліографія, соціологія, література, історія, психологія, виховання, політичні науки та право, інженерство, медицину. Пленарна сесія включатиме актуальні і важливі теми, як „Україна сьогодні", „Українська Церква" та „Українська наука у вільному світі і завдання УВУ". Проф. д-р Володимир Янів, Ректор УВУ, промовлятиме на пленарній сесії, як теж буде брати участь в різних секціях наукової конференції.

П'ЯТЬ СТУДЕНТІВ

Вінніпеґ. — Цього року Богословський факультет Колеґії св. Андрея розпочав свою працю із п'ятьма новими студентами на першому курсі: В. Баланом, Василем Макаренком, Вол. Макаренком, І. Ткачуком і студентом із далекої Австралії Дмитром Шаблею. Деканом Богословія є о. прот. С. Симчич. Між викладачами є Владика Борис, правлячий Єпископ середньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Американські науковці сконструювали „супер-робота"

Сконструйований американськими науковцями і винахідниками новий „супер-робот" дуже відмінний від усіх своїх „попередників". Він, на відміну від них, не має власного електронного „мозку" й не може сам ні „думати", ні діяти. Зате в ньому вмонтований прилад, який і на найбільших, в тому й космічних, віддалях приймає сигнали від іншої машини-робота, біля якої сидить керівник — людина. Дістаючи вказівки від людини через наземну машину-робот, той „супер-робот" буде виконувати найскладніші операції, при чому, може працювати і в космічному кораблі, і на землі, наприклад там, де вона затрусна космічним промінням. Такого „супер-робота" будуть через кілька років посилати на найбільш небезпечні роботи, як розряджування бомб, мін, набоїв тощо, бо коли б і сталось нещастя, то не з людиною, а з машиною. Припускають, що вже в недалекому майбутньому такі „супер-роботи" будуть працювати при атомових станціях, де може бути потужна радіяція, вони зможуть навіть охороняти атомові устаткування й центри, щоб туди ніхто чужий не пройшов.

Помер Семен Д. Веремчук

(Посмертна згадка)

Семен Данилович родився на Волині, Ковельського повіту на Україні, 14-вересня 1896-го р. в день св. Семена Стовпника, в той же день 14-го вересня 1971 р. він і помер на 75 році свого життя, в лікарні в м. Боффало, Н. Й. після короткої недуги серця, прийнявши святі Тайни, що їх уділив прот. о. М. Куданович з Рочестеру Н. Й. Покійний залишив у великім смутку дружину Катерину з роду Шумських, доньку Славу й зятя Павла і трьох внуків, маму — паніматку Евгенію Шумську, шваґра М. Шумського з дружиною, сестру дружини Лилію, яка приїхала недавно з Польщі на відвідини, також шваґра прот. о. С. Шумського з родиною в Австралії. По закінченні сільської школи, батьки віддали лецький монастир на Ко-10-тилітнього Семена в Мевельщині, де він закінчив чотиро-річну дяківську школу. У нього був добрий сопран і його у віці 14-літ було призначено до церкви в Сонотськин, коло Варшави для дяківської практики. Під час 1-ої світової війни він працював дяком у Варшавській церкві. пізніше переїхав до Києва, де закінчив пастирську школу. рівночасно співав у митрополичім хорі, вчився в юнкерській школі, брав участь в здобутті Арсеналу, був в рядах армії УНР. Воєнні обставини примусили його повернутися на Волинь в своє село Сокань, де й працював в місцевій церкві дяком.

В 1923 р. поступив у Волинську Духовну Семінарію в Кременці, там же співав у монастирському хорі, скінчивши Семінарію в 1926 р.

Опісля вступив на Богословський фальку тет у Варшаві, закінчивши його в 1930 р. з дипломом мґ-ра теології, під час студій на факультеті Богословії диригував студентським хором. По закінченню студій працював у Варшавській Консисторії при Митрополиті Дионісієві дяком і книговодом духовної емеритальної каси.

З 1940 року по 1944 р. викладав у Духовній Семінарії у Варшаві літургіку і устав. В 1932 р., коли українці почали добиватися, щоб в церквах було дозволено служити своєю мовою то Митрополит Дионісій погодився і в Варшавськім Соборі в нижній частині служили по слов'янськи, а на верхній служили українською мовою, де Семен Веремчук дякував.

Перед навалою червоного війська на Варшаву в 1944 р. Семен Данилович з родиною з усім українським єпископатом і духовенством спеціяльним ешелоном вирушили на захід у невідоме, через Словаччину до Німеччини зразу в м. Бадкісінґен, пізніше в спеціяльний табір для духовенства в м. Оффенбах. З Оффенбаху в 1946р. більшість духовенства і хор, в якому дякував Семен Веремчук на чолі з Владикою Мстиславом, переїхали до табору Майнц-Кастель, де й автор цих рядків познайомився з ним, приєднавшись до їхнього хору. В таборовій церкві св. Покрови в Майнц-Кастелі де Семен Данилович дякував, від нього можна було багато навчитися особливо співу і порядку Богослужб і уставу.

В 1951 р. Покійний з родиною на рекомендацію і адресу автора цих рядків, переїздить в 1950 році до Америки, до м. Боффало на посаду диригента-дяка, в новоорганізованому з новоприбулих еміґрантів парафію св. Тройці, де настоятелем парафії був покійний прот. о. М. Лящук.

Тяжко працювати в м'ясТяжко працював в м'ясній фабриці, чи в інституті при дослідах над недугою пістряка — матеріяльно від нікого — незалежний.

В останні роки, Покійний відійшов від диригування і дяківства, але завжди допомагав, коли це було потрібно чи в служінні похоронів, чи в служенні всенічних, чи в інших важливих церковних потребах, не відмовляючи. Покійний любив церкву, і гармонію у співі під час Служби Божої. Його вся родина співала в церковнім хорі, на придбання нової церковної оселі в Боффало; родина Веремчуків пожертвувала 1.000.00 дол.

Панахиди і похорон відправляв новий настоятель парафії, митрат о. Ф. Шпаченко-в сослужінні інших священиків, товариш покійного. Співав місцеввий хор під керуванням А. Остапюка, обов'язки дяка виконував дописувач цих рядків. Похорон провадила Ольга Злотюк—директор похоронного заведення. В суботу по закінченню заупокійної Служби Божої, на заклик о. П. Ґліського присутні склали 106.00 дол. на теологічні потреби Колеґії св. Андрія в Вінніпеґу в Канаді. В похороні взяла участь уся парафія і всі його знайомі з околиць й провели його на православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку.

М. Білок

„ДРУЖБА" З НЕВІДОМИМИ

У місті Велико-Тирнoво в сателітній Болгарії відбулася Міжнародна філятелістична виставка. Тому, що Велико-Тирново в пляні „соціялістичного братерства" має дружити з українським містом Полтавою, то під час виставки болгарська місцева пошта штемпелювала листи особливим штемпелем, на якому було написано: „Велико-Тирново — Полтава". В Полтаві також відкрилась невелика філятелістична виставка і там, писали московські „Ізвєстія" з 18 вересня, „на полтавській пошті Міністерство зв'язку СССР затвердило особливий штемпель" на листах під час виставки. Змісту-напису того штемпелю не подано.

ПРОХАЄМО ПРОБАЧЕННЯ ЗА „ДРУКАРСЬКІ ЧОРТИКИ"

• У новинкарській замітці про появу другого тому англомовної історії відновленої української соборної суверенної національної державности на західніх землях України під заголовком „Західня Україна на переломі історії Европи" (Western Ukraine at the Turning Point of Europe's History 1918-1923), спільної праці проф. Матвія Стахова і проф. Ярослава Штендери, трапилася друкарська помилка. Там було сказано, що ціна цього тому в твердій оправі виносить 5.50 долярів. Правильно мало бути 7.50 дол. у твердій оправі, а 6.50 дол. у картоновій.

• У повідомленні про Загальні Збори Лісників та перевибір інж. Е. Бачинського на голову Об'єднання подано помилково прізвище П. Грицак, замість п. Ушак.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

В ЄГИПТІ ПОЯВИЛИСЯ летючки англійською мовою, підписані „Єгипетський Національний Фронт", з гострими атаками проти совєтського імперіялізму, який зробив собі з Єгипту базу для своїх дальших агресивних замірів. Та протисовєтська летючка докладно називає бази СССР в Єгипті і число його війська.

КАНЦЛЕР НІМЕЧЧИНИ ВІЛЛІ БРАНДТ ЗАЯВИВ через свого речника Конрада Алерса, що коли західньонімецький парлямент, „бундестаґ", не ратифікує підписаних ним договорів з СССР і Польщею, то він розв'яже парлямент і розпише нові вибори. Опозиція роз-у-раз критикує Брандта, що той признав у тих договорах Совєтам і Польщі все, чого вони хотіли, нічого не діставши в заміну.

ЧЕСЬКИЙ КОМУНІСТИЧНИЙ УРЯД ЗВІЛЬНИВ 51-річного американського громадянина Иосифа Патріцного, чеського роду, якого арештували три тижні тому на основі закидів щодо „пачкування валюти", зробленого проти нього у 1948 році. Патріцни прибув до ЧССР, коли його син, який відвідував, як турист, своїх кревних в ЧССР, був випадково ранений. В обороні арештованого виступила американська амбасада.

ПРЕЗИДЕНТ ІНДОНЕЗІЇ СУГАРТО ВЗЯВ участь у жалібній церемонії над малою затокою, що була і є прибіжищем крокодилів: у 1965 році комуністи, що пробували захопити в державі владу, вбили 6-ох генералів і їх тіла вкинули до тієї води на жир крокодилам.

ТІТО ПРИБУДЕ з кінцем місяця з офіційними відвідинами до Вашинґтону, ревізитуючи президента Ніксона, який відвідав був Югославію 2 жовтня мин. року.

ЗМІНА АДРЕСИ

ДО АДМІНІСТРАЦІЇ „СВОБОДИ"
81-83 GRAND STREET
(P.O. Box 346)
JERSEY CITY, N.J. 07303

ДОЛУЧУЮ 25 ЦЕНТІВ — прошу змінити мою адресу:

Моя СТАРА АДРЕСА була:
ЧИСЛО ВІДДІЛУ (якщо член УНС) ....
Ім'я і прізвище: ....
Адреса: ....

Моя НОВА АДРЕСА така:
Ім'я і прізвище: ....
Адреса: ....
.... Zip Code ....

ТАРЗАН, Ч. 6634. Чулю й Тарзан говорять про Волоцюгу

Дякую, Чулю! Я відвернувся тільки на мить спиною до нього і до його брехні, що він не здібний користуватися своїми ногами!

Я мусів мерщій стрілити, Тарзане! Він раптом схопився, щоб устромити тобі ніж у спину!

Зламаний цибух, що ми його знайшли на стежці, підходить до глиняної люльки. Навіщо було йому вдавати, коли побачив мене, каліку, який не всилі ходити?

Щоб послабити твою обережність, може, до того часу, поки зможе тебе заколоти!

Або, може, його сліди такі важливі, що він не хотів, щоб ти дізнався про їх існування!